

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu v trestnej veci vyžiadanej osoby **S. B.** pre trestný čin obchodovania s ľuďmi podľa § 273f Trestného zákona Holandského kráľovstva na neverejnom zasadnutí konanom 28. mája 2013 v Bratislave o sťažnosti vyžiadanej osoby proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 9. mája 2013, sp. zn. 6 Ntc 10/2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť vyžiadanej osoby **S. B. sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Na **S. B.** Okresný súd Zwolle-Lelystad, Holandské kráľovstvo, vydal dňa 15. apríla 2013 pod sp. zn. 24-001184-10 Európsky zatýkací rozkaz /ďalej len EZR/ za účelom jeho vydania na územie Holandského kráľovstva na účel výkonu zvyšku trestu odňatia slobody v trvaní 230 dní /celková výmera trestu 23 mesiacov/, ktorý mu bol uložený pre trestný čin obchodovania s ľuďmi podľa § 273f Tr. zák. Holandského kráľovstva.

Na základe návrhu krajského prokurátora zo 7. mája 2013, sp. zn. 2 Kpt 48/2013 sudca krajského súdu podľa § 15 ods. 2 zák. č. 154/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o EZR) rozhodol, že vyžiadajú osobu – **S. B.** občana Slovenskej republiky berie do predbežnej väzby, ktorá začala plynúť 6. mája 2013 a vykoná sa v Ústave na výkon väzby v Košiciach.

Proti tomuto uzneseniu **S. B.** do zápisnice o svojom výsluchu pred sudcom krajského súdu zahlásil sťažnosť, ktorú neskôr prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil.

V písomnom odôvodnení sťažnosti uviedol, že napadnuté uznesenie považuje za vecne neodôvodnené. Súd sa nezaoberal formálnymi a materiálnymi podmienkami väzby,

koncentroval sa len na objasnenie dôvodov nepribratia tlmočníka do konania, ktoré nakoniec odôvodnil len účelovo.

Žiadal preto, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a prepustil ho z väzby na slobodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade takto podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť S. B. nie je dôvodná.

Je treba súhlasiť so sťažnostnými námietkami vyžiadanej osoby v tom smere, že krajský súd vo svojom odôvodnení napadnutého uznesenia sa sústredil hlavne na odôvodnenie absencie tlmočníka v predmetnom konaní a odôvodneniu podmienok predbežnej väzby venoval len malý priestor. Najvyšší súd preto k uvedeným sťažnostným námietkam uvádza nasledovné:

Podľa § 13 odsek 1 zákona č. 154/2010 Z.z. o EZR príslušníci Policajného zboru zadržia osobu, ktorej prítomnosť bola zistená na území Slovenskej republiky a na ktorú bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, alebo vyhotovený záznam podľa § 3 písm. l/ a jej zadržaniu nebráni prekážka podľa § 12. Príslušníci Policajného zboru oboznámia zadržanú osobu s dôvodmi jej zadržania a poučia ju o práve zvoliť si obhajcu a o práve na tlmočníka. O zadržaní osoby informujú bezodkladne prokurátora príslušného podľa § 11 odsek 1. Prokurátor o začatí konania bezodkladne informuje Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a útvar Siréne.

Podľa odseku 2/ citovaného ustanovenia ak prokurátor do 48 hodín od zadržania neprepustí zadržanú osobu, podá v tejto lehote súdu návrh na jej vzatie do predbežnej, alebo vydávacej väzby, ku ktorému pripojí európsky zatýkací rozkaz, alebo ak ten nie je k dispozícii, záznam; záznam má do doručenia európskeho zatýkacieho rozkazu rovnaké účinky ako európsky zatýkací rozkaz. Ak prokurátor osobu prepustí, informuje o tom útvar SIRENE; ak tento útvar nie je príslušný konať, postúpi informáciu útvaru INTERPOL.

Podľa § 15 odsek 1 zákona o EZR účelom predbežnej väzby je zabezpečiť prítomnosť zadržanej osoby na území Slovenskej republiky tak, aby nedošlo k zmareniu účelu konania o európskom zatýkacom rozkaze pokým orgán štátu pôvodu, ktorý má záujem na jej vydanie,

nepredloží originál európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje.

Podľa odseku 2/ citovaného ustanovenia sudca krajského súdu je povinný do 48 hodín od prevzatia zadržanej osoby a od doručenia návrhu prokurátora na jej vzatie do predbežnej väzby túto vypočúť a rozhodnúť o jej vzatí do predbežnej väzby, alebo ju prepustiť na slobodu. Dôvodmi väzby podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní /t. j. § 71 Tr. por./ nie je pritom viazaný. Ak sudca rozhodne, že zadržaná osoba sa ponecháva na slobode, súčasne môže rozhodnúť o uložení primeraných opatrení, alebo obmedzení na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní, ktorý sa použije primerane. Ak v čase rozhodovania o predbežnej väzbe nie je k dispozícii európsky zatýkací rozkaz, rozhoduje na návrh prokurátora, ku ktorému je pripojený záznam podľa § 3 písmeno l/.

V posudzovanom prípade zákonné podmienky pre postup podľa citovaného ustanovenia boli splnené. S. B. bol zadržaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu 6. mája 2013 o 9.15 hod. príslušníkmi policajného zboru, čoho dôkazom je zápisnica o jeho zadržaní /čl.6/. Prokurátor krajskej prokuratúry menovaného neprepustil zo zadržania, ale podal na príslušnom súde nasledujúceho dňa o 14.25 hod. návrh na jeho vzatie do predbežnej väzby, teda zákonnú 48 hodinovú lehotu neprekročil. Sudca krajského súdu rozhodol o jeho vzatí do predbežnej väzby už napadnutým uznesením. Z uvedeného vyplýva, že ani krajský súd 48 hodinovú zákonnú lehotu neprekročil.

Niet sporu ani o tom, že na S. B. Okresný súd Zwolle-Lelystad v Holandskom kráľovstve vydal európsky zatýkací rozkaz pod vyššie uvedenou spisovou značkou, pretože bol právoplatne odsúdený za spáchanie skutku popísanom v tomto európskom zatýkacom rozkaze, pričom skutok je označený ako trestný čin obchodovania s ľuďmi /§ 273f Tr. zák. Holandského kráľovstva s trestnou sadzbou až 8 rokov/, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody 23 mesiacov, z ktorého nevykonaná časť predstavuje už uvedených 230 dní. Justičným orgánom Holandského kráľovstva bol uvedený trestný čin označený v európskom zatýkacom rozkaze ako obchodovanie s ľuďmi pod bodom c/ § 4 odsek 4/ zákona číslo 154/2010 Z.z. o EZR. V tejto súvislosti je potrebné S. B. pripomenúť ustanovenie § 4 odsek 5/ spomínaného zákona, podľa ktorého pre priradenie trestného činu, pre ktorý sa žiada vydanie, k niektorej z kategórií trestných činov uvedených v odseku 4, sa nevyžaduje, aby sa pomenovanie, alebo znaky trestného činu podľa právneho poriadku štátu

pôvodu a vykonávajúceho štátu zhodovali, a podľa § 4 ods. 3/ vykonávajúcí orgán v Slovenskej republike ani nie je oprávnený skúmať, či ide o trestný čin podľa práva vykonávajúceho štátu.

Za daného stavu preto sudca krajského súdu nepochybil, keď menovaného vzal do predbežnej väzby. V prejednávanom prípade skúmať prítomnosť dôvodov väzby v zmysle ustanovenia § 71 Trestného poriadku Slovenskej republiky, ako na to poukazoval S. B. pri svojom výsluch na krajskom súde v Košiciach, neprichádza do úvahy. Ako to vyplýva z už citovaného ustanovenia § 15 ods. 2 zákona o EZR súd pri rozhodovaní o vzatí vyžiadanej osoby do predbežnej väzby nie je viazaný dôvodmi väzby podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní /Trestný poriadok/, lebo rozhodujúcim účelom predbežnej väzby je zabezpečiť prítomnosť vyžiadanej osoby na území Slovenskej republiky a splniť tak účel, pre ktoré sa vydávacie konanie vedie. V danom štádiu extradičného konania súd ani neskúma, či sú dané podmienky na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu. Týmito podmienkami sa bude zaoberať až po ukončení predbežného vyšetrovania na návrh prokurátora o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle ustanovenia § 22 zákona číslo 154/2010 Z.z. o EZR.

Pokiaľ sa týka neúčasti tlmočníka a odôvodnenia zákonnosti postupu krajského súdu v jeho uznesení najvyšší súd nemôže súhlasiť s prezentovaným názorom súdu, že požiadavka vyžiadanej osoby na tlmočníka z albánskeho jazyka mala obštrukčný charakter. V tomto ohľade je treba súhlasiť so sťažnostným názorom S. B., že ide o jeho zákonne právo garantované Ústavou Slovenskej republiky.

Na druhej strane najvyšší súd však konštatuje, že S. B. svoje právo na tlmočníka uplatnil až v závere svojho výsluchu (po skončení jeho vecnej časti), pričom dovtedy realizoval svoj výsluch v slovenskom jazyku, ktorému podľa svojho vlastného vyjadrenia rozumie /čl.39 a 40/. Úkon, t. j. výsluch S. B., je potrebné preto vzhľadom na jeho faktický priebeh považovať za vykonaný v súlade s ustanovením § 28 ods. 2 Tr. por.

Podľa tohto ustanovenia totiž, ak si osoba podľa § 2 ods. 10 Tr. por. zvolí jazyk, na ktorý nie je v zozname tlmočníkov zapísaný žiadny tlmočník, alebo vec neznesie odklad a zapísaní tlmočníci nie sú dostupní /ako v tomto prípade/, príberie orgán činný v trestnom konaní, alebo súd tlmočníka na úradný jazyk štátu, ktorému táto osoba rozumie. V tomto prípade sa jednalo o slovenský jazyk, a preto faktické pribratie tlmočníka nebolo ani potrebné.

Na základe vyššie uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažoval sťažnosť vyžiadanej osoby, S. B. za dôvodnú, a preto ju podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 28. mája 2013

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková